

DALSZA RADIOLATARNIA PROWADZĄCA – DRL OPIS

Dalsza radiolataria prowadząca (DRL, tzw. „dalsza”) był to system radionawigacyjny składający się z radiostacji średniej mocy. Na lotnisku w Ornece w latach 1958-1968 używano radiostacji typu: PAR-5, PAR-6, PAR-7). Przeznaczone były do pracy w systemie ślepego lądowania tj. podczas braku kontaktu wzrokowego załogi samolotu z punktami orientacyjnymi na ziemi a także do naprowadzenia na dane lotnisko samolotów wyposażonych w radiokompas.

Zasadniczym zadaniem radiostacji PAR jest praca w ciągłym systemie nawigacji lotniczej. Realizacja tego zadania polegała na sygnalizowaniu przez radiostację PAR kierunku (kursu) na lotnisko, przy którym stoi dana radiostacja.

Nawigowanie samolotem z wykorzystaniem radiostacji PAR odbywało się w następujący sposób: radiostacja PAR nieprzerwanie emituje sygnał radiowy (falę elektromagnetyczną) zawierający unikalny sygnał rozpoznawczy danego lotniska. Radiokompas zabudowany na samolocie poprzez ciągłe namierzanie danego sygnału wskazuje kierunek (kurs) na dane lotnisko.

Obsługę radiostacji stanowiła pięcioosobowa załoga:

- dowódca radiostacji,
- dwóch radiomechników,
- elektromechanik,
- kierowca elektryk.

DRL orneckiego lotniska znajdowała się ok.1km na pn-wsch. od Nowego Dworu.

ROZMIESZCZENIE RADIOLATARNI DRL i BRL NA WSCHODNIM KIERUNKU LĄDOWANIA

